

PREHLAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie február 2011
Plénum

Nálezy:

spisová značka	PL. ÚS 1/09
sudca spravodajca	Ján Luby
druh konania	čl. 125 konanie o súlade právnych predpisov
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – nevyhovené
dátum rozhodnutia	19. januára 2011
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 13 ods. 2, 3 a 4, čl. 19 ods. 1 a 3, čl. 22 ods. 1 a čl. 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	<p>Navrhovateľ, ktorým bol Krajský súd v Bratislave, ako správny súd v súvislosti s konaním vedeným pred ním v právnej veci žalobkyne proti Slovenskej republike – Ministerstvu spravodlivosti (ďalej len „ministerstvo“), napadol ustanovenie §9 ods. 3 (ďalej len „napadnuté ustanovenie“) zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o slobode informácií“).</p> <p>Žalobkyňa sa svojou žalobou v konaní domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia ministra spravodlivosti Slovenskej republiky o rozklade z 5. marca 2007 a jemu predchádzajúceho prvostupňového rozhodnutia žalovaného (ministerstva) vydaného podľa § 18 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z. z.</p> <p>Dôvodom podania žaloby bola skutočnosť, že žalobkyňa požiadala žalovaného (ministerstvo spravodlivosti) o sprístupnenie rôznych informácií týkajúcich sa zoznamu zamestnancov, ako aj mzdových náležitostí jeho zamestnancov, ktoré jej boli sprístupnené, avšak «okrem informácie, ktorú uviedla pod bod 3, a to „mzdu, plat a ďalšie finančné náležitosti (napr. odmeny) priznané za výkon funkcie alebo za výkon pracovnej činnosti štátnych tajomstiev (správne má byť tajomníkov, pozn.), generálnych riaditeľov sekcií, riaditeľov odborov a vedúcich oddelení, poradcu ministra pre každú osobu osobitne na každý mesiac od nástupu ministra JUDr. Š. H., s tým, že žiadala osobitne uviesť pevné a pohyblivé položky mzdy aj osobitne uviesť odmeny“». Senát krajského súdu dospel po predbežnom prerokovaní veci k záveru, že § 9 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z. z. je v rozpore s ústavou.</p>
ratio decidendi	<p>Podstatou návrhu bola otázka, či sprístupnenie osobných údajov o mzde, plate alebo platových pomeroch a ďalších finančných náležitostiach priznaných za výkon funkcie alebo za výkon pracovnej činnosti v prípade, že sú uhrádzané zo štátneho rozpočtu alebo z iného verejného rozpočtu v napadnutom ustanovení uvedeným osobám, nie je v rozpore so základným právom týchto osôb na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe podľa čl. 19 ods. 3 ústavy a so základným právom na ochranu osobných údajov podľa čl. 22 ods. 1 ústavy.</p> <p>Pojem osobných údajov podľa čl. 22 ods. 1 ústavy, resp. „údajov o svojej osobe“ v zmysle čl. 19 ods. 3 ústavy má svoj autonómny charakter, ktorý nemusí byť vo všetkých prípadoch totožný so zákonným vymedzením tohto pojmu. Pokiaľ navrhovateľ v danej veci poukazoval na definíciu osobných údajov a zmeny, ktorými prešla od roku 1992 (od</p>

prijatia zákona č. 256/1992 Zb. a následne zákona č. 52/1998 Z. z.) po súčasnosť (zákon č. 428/2002 Z. z.), ako aj na znenie napadnutého ustanovenia, ústavný súd dospel k záveru, že uvedené údaje týkajúce sa platových pomerov osôb uvedených v napadnutom ustanovení spadajú pod ústavne vymedzený pojem osobných údajov. Údaj o výške príjmov sa významným spôsobom premieta do súkromnej sféry jednotlivca, vypovedá o jeho sociálnom postavení a jeho zverejnenie môže mať významné (a to aj negatívne) dôsledky na jeho osobné, pracovné či iné spoločenské vzťahy.

Pokiaľ navrhovateľ poukazoval na to, že čl. 19 ods. 3 a čl. 22 ods. 1 ústavy neobsahujú dôvody obmedzenia týchto základných práv, ako to je napríklad v prípade čl. 26 ods. 4 ústavy (sloboda prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie), tak táto skutočnosť neznamená, že do uvedených základných práv nemožno za žiadnych okolností zasahovať. Ani v tomto prípade totiž nemožno určité základné právo vykladať izolovane, mimo kontext celého ústavného poriadku a s ohľadom na účel a obsah jednotlivých jeho ústavných noriem. Rozhodnutie ústavodarcu neustanoviť osobitné dôvody obmedzenia vzťahujúce sa na posudzované ustanovenia ústavy nemožno považovať za absolútne vylúčenie možnosti ich obmedzenia. Aj v tomto prípade bolo nevyhnutné otázku prípustnosti zásahu do základného práva posudzovať z hľadiska účelu, ktorý tento zásah sleduje, teda či tento zásah možno odôvodniť ústavne relevantným spôsobom.

Z tohto pohľadu obmedzenie základného práva podľa čl. 19 ods. 3 a čl. 22 ods. 1 ústavy predpokladá, že v zmysle čl. 13 ods. 2 ústavy dôjde k tomuto obmedzeniu zákonom. Ďalej je nevyhnutné, aby jeho obmedzenie obstálo z hľadiska princípu proporcionality.

V danej veci bolo zrejmé, že k obmedzeniu základného práva došlo priamo zákonom (č. 211/2000 Z.z.). Ústavný súd teda pristúpil k posúdeniu obmedzenia základného práva podľa čl. 19 ods. 3 a čl. 22 ods. 1 ústavy z hľadiska testu proporcionality.

Napadnuté ustanovenie zákona sleduje účel sprístupniť verejnosti informácie vo vzťahu k osobám zastávajúcim bližšie špecifikované funkcie v orgánoch verejnej moci. Ústavný súd preto posúdil takto formulovaný účel z toho hľadiska, či obstoje ako legitímny cieľ na obmedzenie ústavou zaručeného základného práva alebo slobody.

Súčasťou základného práva na informácie je nepochybne právo slobodne vyhľadávať a získavať informácie. Ústavný súd dospel k záveru, že napadnuté ustanovenie sleduje účel realizácie základného práva na informácie vo vzťahu k týmto ustanovením ďalej špecifikovaným údajom. V tejto súvislosti odmietol priznať relevanciu navrhovateľom zdôraznenému rozdielu medzi základným ľudským právom podľa čl. 19 ods. 3 a čl. 22 ods. 1 ústavy a politickým právom podľa čl. 26 ústavy. Uvedené delenie, ktoré navrhovateľ prevzal zo systematiky ústavného textu a názvov jednotlivých oddielov, nepochybne odrážalo charakter uvedených základných práv, čo však nič nemenilo na tom, že samotné zaradenie základných práv v texte druhej hlavy ústavy nemožno považovať za výraz ich vzájomnej hierarchie, ako bolo možné implicitne vyvodiť z argumentácie navrhovateľa, ktorá sa v podstate obmedzila na jazykový výklad ústavných noriem. Už vôbec nemožno pripustiť delenie na základné ľudské práva a (len) politické práva z hľadiska ich vzájomného hierarchického vzťahu, pretože obe skupiny týchto práv rovnakým spôsobom zaručujú demokratický a právny charakter štátu. Ústavný súd v nadväznosti na to konštatoval, že účel sledujúci realizáciu základného práva na informácie je s ohľadom na svoju ústavnú relevanciu spôsobilý odôvodniť zásah do základného práva podľa čl. 19 ods. 3 a čl. 22 ods. 1 ústavy, a z tohto dôvodu ho zároveň považuje za legitímny z hľadiska posudzovaného princípu proporcionality.

Pre posúdenie prípadnej kolízie napadnutého ustanovenia zákona o slobode informácií s čl. 26 ods. 4 ústavy je preto dôležité, že tento článok umožňuje zákonodarcovi obmedziť právo na informácie z dôvodov v ňom ustanovených, neustanovuje ale povinnosť zákonodarcu takéto obmedzenia konštituovať. K porušeniu tohto ustanovenia teda nemôže dôjsť neprijatím zákona ustanovujúceho obmedzenia práva na informácie, ale naopak prijatím zákona, ktorý toto právo obmedzuje buď z iných dôvodov, než v ňom uvedených, alebo ich v tomto smere obmedzuje nad nevyhnutnú mieru na dosiahnutie určitého cieľa, teda nad mieru vyplývajúcu z princípu proporcionality. Z hľadiska posúdenia ústavnosti zákona by teda muselo ísť o otázku, či zákon môže prístup k určitej informácii obmedziť, a nie, či tento prístup obmedziť mal, aj keď tak neurobil. Z obsahu návrhu nebolo zrejmé, v čom by mal spočívať namietaný rozpor napadnutého ustanovenia s čl. 26 ods. 4 ústavy, a preto nebol dôvod, aby sa s ním ústavný súd v danej veci zaoberal.

Ústavný súd taktiež v ďalšom kroku dospel k záveru, že s ohľadom na to, že účelom

	<p>napadnutého ustanovenia je sprístupnenie špecifikovaných údajov verejnosti, a teda že na jeho naplnenie prichádza z povahy veci do úvahy len ustanovenie povinnosti sprístupniť tieto údaje, ob stojí toto ustanovenie aj z hľadiska kritéria potrebnosti (nevyhnutnosti). Za týchto okolností ústavný súd napokon posúdil, či záujem na sprístupnení informácií obsiahnutých v napadnutom ustanovení prevážil s ohľadom na jeho obsah a účel nad záujmom osôb, ktorých sa zverejnenie platových pomerov dotýkalo.</p> <p>Ústavný súd nemal pochybnosti o citlivosti údajov o výške príjmov pre súkromnú sféru jednotlivca, ako aj o tom, že jej zverejnenie môže mať pre túto jeho sféru negatívne dôsledky. V prípade dotknutých osôb však išlo len o jeden aspekt, ktorý je z hľadiska vlastného posúdenia veci potrebné vziať do úvahy. Ďalším aspektom je totiž práve verejný záujem na verejnej kontrole a transparentnosti nakladania s verejnými prostriedkami z hľadiska jeho zákonnosti a účelnosti, ako aj preventívne pôsobenie takejto kontroly. Z tohto aspektu bolo nevyhnutné zdôrazniť, že základné právo na informácie slúži vo svojej podstate aj ako prekážka pre zneužívanie moci zo strany osôb podieľajúcich sa na jej výkone. Účinná kontrola verejnej moci tak nie je skutočná (efektívna) bez možnosti prijímať informácie vzťahujúce sa na jednotlivé osoby, ktoré túto moc vykonávajú. Verejný záujem na informáciách o príjmoch jednotlivých osôb uvedených v § 9 ods. 3 prvej vete zákona č. 211/2000 Z. z. pritom reflektuje aj skutočnosť, že informácia o pravidelných i nepravidelných (mimoriadnych) príjmoch môže mať výpovednú hodnotu z hľadiska faktického postavenia a účasti týchto osôb na prijímaní rozhodnutí orgánov verejnej moci, a to politického aj nepolitického charakteru. Z hľadiska rozhodovania ústavného súdu bol ďalej významný záver, že osoby podieľajúce sa na výkone verejnej moci musia počítat' s vyššou mierou obmedzenia ich základného práva na súkromie. Napokon ústavný súd s ohľadom na výpočet osôb uvedených v napadnutom ustanovení zdôraznil, že povinnosť poskytnúť informácie sa nevzťahuje na všetky osoby, ktoré poberajú plat z verejných rozpočtov, ale len na taxatívne vymenovaných verejných funkcionárov ustanovených zákonom (vysokých štátnych úradníkov), ktorí sú buď riadiacimi pracovníkmi, alebo majú špecifické postavenie odôvodňujúce väčšiu intenzitu zásahu do svojho práva na súkromie. Posúdenie proporcionality v danom prípade sa tak týka len zverejnenia údajov vo vzťahu k týmto osobám, a nie všetkým zamestnancom štátu.</p> <p>Ústavný súd nesúhlasil s názorom navrhovateľa „o ničím neodôvodnenom tvrdení o nadradenosti politického práva na informácie nad základným ľudským právom na ochranu osobných údajov“ u skupiny osôb uvedenej v napadnutom ustanovení. Naopak, musel poukázať na skutočnosť, že navrhovateľ vo svojej argumentácii nijakým relevantným spôsobom nerozviezol svoje tvrdenie o tom, prečo z hľadiska vzájomného vyvažovania v kolízii stojacich hodnôt má mať väčšiu váhu práve právo na ochranu osobných údajov. S ohľadom na túto argumentáciu bolo zrejme, že ústavný súd sa nestotožnil s pochybnosťami navrhovateľa, a teda že dospel k záveru, že napadnuté ustanovenie je v súlade s čl. 19 ods. 3 a čl. 22 ods. 1 ústavy. Vychádzajúc z uskutočneného testu proporcionality pritom dospel k rovnakému záveru aj vo vzťahu k čl. 1 ods. 1 a čl. 13 ods. 2, 3 a 4 ústavy.</p> <p>Na záver ústavný súd uviedol, že v danej veci nemal žiaden dôvod vysloviť nesúlad napadnutého ustanovenia s čl. 2 ods. 2 a čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy, čoho sa navrhovateľ taktiež svojím návrhom domáhal. Navrhovateľ totiž žiadnym spôsobom nevysvetlil, v čom by mal spočívať nesúlad napadnutého ustanovenia s označenými článkami ústavy.</p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	<p>PL. ÚS 22/06, PL. ÚS 44/00 Sdružení Jihočeské matky proti České republice, rozsudok z 10. júla 2006 vo veci sťažnosti č. 19101/03 Társaság a Szabadságjokért proti Magyarországnak, rozsudok zo 14. apríla 2009 vo veci sťažnosti č. 37374/05 Guja proti Moldávijsku, rozsudok z 12. februára 2008 vo veci sťažnosti č. 14277/07</p>

<p>spisová značka</p>	<p>PL. ÚS 4/2011</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Ján Auxt</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 129 ods. 2 ústavnosť a zákonnosť voľby prezidenta, volieb do NRSR, do orgánov územnej samosprávy a Európskeho parlamentu</p>

druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	22. februára 2011
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 30 ods. 3 a 4 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľ bol kandidátom, ktorý sa zúčastnil volieb na starostu obce Nový Tekov a vo voľbách získal 209 platných hlasov. Sťažnosť smeruje proti zvolenej starostke S. H. (ďalej len „zvolená starostka“), ktorá získala vo voľbách 210 hlasov.</p> <p>Sťažovateľ namietal najmä porušenie ústavných princípov uvedených v čl. 30 ods. 3 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a tiež porušenie § 31 ods. 6 a § 37 ods. 1 až 4 zákona Slovenskej národnej rady č. 346/1990 Zb. o voľbách do orgánov samosprávy obcí v znení neskorších predpisov (ďalej len „volebný zákon“). Sťažovateľ nepovažoval postup okrskovej volebnej komisie za zákonný tvrdiac, že „okrsková komisia prepočítavala hlasy dovtedy, pokiaľ nebol zistený dostatočný počet hlasovacích lístkov potrebný pre zvolenie starostu v osobe pani S. H.“. Sťažovateľ ďalej poukázal „na porušovanie ústavy, ako aj ustanovenia § 31 ods. 6 zákona č. 346/1990 Zb., keď pri hlasovaní prostredníctvom prenosnej volebnej schránky voliči nehlasovali v súlade so zákonom, pretože svoje hlasovacie lístky nevhodili priamo do takejto schránky, ale boli odovzdané jednému z členov okrskovej volebnej komisie, ktorý ich mal bez prítomnosti voličov vhodiť do takejto schránky. Uvedeným konaním bola okrem iného porušená tajnosť hlasovania vo voľbách do orgánov obcí ktorá v podstate znamená, že nikto nie je ústavne a zákonne oprávnený dozvedieť sa ako volič hlasoval a komu odovzdal svoj hlas, pričom túto anonymitu treba zabezpečiť aj vtedy, ak sa volebný akt výnimočne vykoná mimo volebnej miestnosti... Navyše pri takomto spôsobe voľby neboli prítomní súčasne obaja členovia okrskovej komisie, pretože vždy jeden čakal v aute s prenosnou schránkou a druhý chodil zbierať hlasovacie lístky. Takýto postup vyvolával pochybnosti o objektivite volieb, pretože bolo možné takéto volebné lístky zameniť, resp. urobiť ich neplatnými takým spôsobom, že sa zakrúžkovali dvaja kandidáti na funkciu starostu.“</p>
ratio decidendi	<p>Ústavný súd z predloženej volebnej dokumentácie osobitne preskúmal odovzdané hlasovacie lístky pre voľby starostu obce v počte 525 a zistil, že v prospech sťažovateľa bolo odovzdaných 210 hlasov a v prospech zvolenej starostky 209 hlasov (zistený údaj sa nezhodoval s údajom zaznamenaným v zápisnici volebnej komisie). Ústavným súdom zistený počet hlasovacích lístkov odovzdaných ostatným kandidátom na funkciu starostu obce sa zhodoval s údajmi uvedenými v zápisnici volebnej komisie.</p> <p>Ďalej bolo zistené, že v prípade ďalších 3 voľne uložených nezapečatených hlasovacích lístkov pre voľby starostu obce išlo o neplatné hlasy odovzdané vo voľbách starostu obce voličmi, ktoré však pri úschove volebnej dokumentácie neboli správne označené ako odovzdané neplatné hlasovacie lístky a ako súčasť volebnej dokumentácie neboli riadne uložené, t. j. zapečatené spolu s ostatnými odovzdanými hlasovacími lístkami, hoci táto povinnosť okrskovej volebnej komisie (ďalej len „volebná komisia“) vyplýva z pokynu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo vnútra“) z 12. júna 2010.</p> <p>Všetci vypočítaní členovia volebnej komisie zhodne vyhlásili, že prepočítavanie hlasov pre voľby starostu obce vykonali opakovane, a to tak, že jednotlivé hlasy spočítavali postupne viacerí členovia komisie. Sčítavania hlasov sa zúčastňovala aj zapisovateľka V. L. Pokiaľ išlo o okolnosti hlasovania do prenosnej volebnej schránky, volebná komisia vyslala na toto hlasovanie dvoch svojich členov - Š. C. a M. Ž.. Z výsluchov obidvoch uvedených členov volebnej komisie bolo zistené, že pri hlasovaní voličiek M. N. a J. K. bol v ich domácnostiach prítomný len jeden člen volebnej komisie (Š. C.). Druhý člen volebnej komisie (M. Ž.) mal počas hlasovania M. N. stáť s prenosnou volebnou schránkou na dvore domu a v prípade hlasovania J. K. sa mal krátko chvíľu zdržiavať v susednom dome. K vyplneniu hlasovacích lístkov došlo len za prítomnosti jedného člena volebnej komisie Š. C., ktorý mal hlasovacie lístky obidvoch týchto voličiek vhodiť do prenosnej volebnej schránky potom, ako ich vyniesol z ich domácností. Š. C. pri výsluchu tvrdil, že ani pri jednej z voličiek neporušil tajnosť voľby, pričom obidve voličky mali volebné lístky vyznačovať samy. Ing. L. K. pri svojom výsluchu uviedol, že bol prítomný pri hlasovaní svojej matky J. K., pomohol jej s úpravou hlasovacích lístkov a tieto v obálke odovzdal členovi volebnej komisie Š. C., ktorý ho mal vhodiť pred domom do prenosnej volebnej schránky, ktorú mal pri sebe druhý člen volebnej komisie M. Ž. Výpovede svedkov sa rôznili v otázke, akým spôsobom a kto vykonal archiváciu a</p>

	<p>zapečatenie volebnej dokumentácie po zistení výsledkov volieb a spísaní volebnej zápisnice. Predsedníčka volebnej komisie M. S. sa nevedela vyjadriť k osobám, ktoré volebnú dokumentáciu archivovali. V posudzovanom prípade sa dopustili členovia volebnej komisie závažného porušenia § 31 ods. 6 volebného zákona pri hlasovaní niektorých voličov mimo volebnej miestnosti, keď M. N. a J. K. pristúpili k realizácii svojho volebného práva len v prítomnosti jedného člena volebnej komisie a navyše bez toho, aby im bolo umožnené vložiť obálku do prenosnej volebnej schránky, tak ako to ustanovuje § 31 ods. 5 volebného zákona. Za hlasovanie v súlade s volebným zákonom treba považovať len také hlasovanie, pri ktorom volič sám vloží volebnú obálku do volebnej schránky. Podľa názoru ústavného súdu uvedené platí aj pre hlasovanie do prenosnej volebnej schránky. Zmyslom a účelom vloženia obálky s hlasovacími lístkami do volebnej schránky (vrátane prenosnej volebnej schránky) je garantovať tajnosť hlasovania a znemožniť prípadnú manipuláciu s odovzdaným hlasom. Odovzdanie obálky s upraveným hlasovacím lístkom voličom členovi volebnej komisie, ktorý má neskôr (na inom mieste ako volič hlasoval) túto obálku vložiť do prenosnej volebnej schránky, pričom prenosná volebná schránka nie je po celý čas súčasne pod dozorom obidvoch vyslaných členov volebnej komisie, bolo potrebné považovať za závažné porušenie zákonnosti a ústavnosti takéhoto hlasovania.</p> <p>Ďalej vážne porušenie volebného zákona ústavný súd zistil v tom, že sčítania hlasov vo volebnej komisii sa zúčastnila aj zapisovateľka, ktorá je zamestnankyňou Obecného úradu v Novom Tekove, čo mohlo ovplyvniť jej nepredpojatosť pri takom dôležitom úkone, ako je zisťovanie vôle voličov. Podľa názoru ústavného súdu takýto postup odporoval § 37 zákona o voľbách, ktorý proces zisťovania vôle voličov zveruje výlučne do právomoci členov volebných komisií. Zapisovateľ volebnej komisie je technickým pracovníkom, nie však členom volebnej komisie, ktorý by sa mohol zúčastniť sčítania hlasov (PL. ÚS 1/07). Skutočnosť, že sa zapisovateľka aktívne zúčastňovala sčítania hlasov odovzdaných platných hlasov, spochybnila regulárnosť zisťovania výsledkov volieb.</p> <p>Ústavný súd súčasne poukázal aj na ďalšie pochybenie volebnej komisie spočívajúce v nerešpektovaní pokynu na úschovu hlasovacích lístkov a iných volebných spisov z volieb do orgánov samosprávy obcí v roku 2010. Ako najzávažnejšie z týchto pochybení bolo možné kvalifikovať jednak to, že odovzdané hlasovacie lístky pre absenciu ich riadneho zapečatenia neboli v rámci volebnej dokumentácie oddelené od pomocných a nepoužitých hlasovacích lístkov, a to, že volebná dokumentácia nebola riadne uložená, zabalená a zapečatená tak, aby bola vylúčená akákoľvek možnosť, že po podpísaní zápisnice o výsledku volieb volebnou komisiou bolo s touto dokumentáciou manipulované. Volebná komisia preto pri zapečatení hlasovacích lístkov, obálok a zoznamov voličov nepostupovala dôsledne, nenapĺňajúc účel a zmysel § 40 ods. 2 volebného zákona.</p> <p>Vzhľadom na to, že pri hlasovaní dvoch voličov mimo volebnej miestnosti došlo k závažnému porušeniu volebného zákona, ďalej že sčítania hlasov sa aktívne zúčastnila zapisovateľka, hoci jej funkcia bola obmedzená na organizačné a administratívne zabezpečenie činnosti volebnej komisie, a nie na vykonávanie sčítania hlasov, a napokon aj vzhľadom na zistenia ústavného súdu o pochybeniach volebnej komisie pri spôsobe uloženia a úschovy volebnej dokumentácie vrátane jej zapečatenia, nevyklúčujúcej jej manipuláciu, a tak spochybňujúcej jej hodnovernosť ústavný súd dospel k záveru, že je potrebné vyhlásiť voľby starostu obce Nový Tekov konané 27. novembra 2010 za neplatné, a to najmä v dôsledku porušenia čl. 30 ústavy a ustanovení § 31, § 37 a § 40 volebného zákona.</p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	<p>PL. ÚS 1/00, PL. ÚS 33/03, PL. ÚS 1/07</p>

Spracovala : Mgr. Martina Buchová

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.